

## To, čo malo ostat' zahalené tajomstvom

Niekedy je medzi policajtmi, ktorí sa snažia prostredníctvom svojich informátorov získať informácie, veľmi tenká čiara, ktorá často hraničí s profesionálnym odstupom a postupom pri vyšetrovaní. Vyšetrovací tím, ktorý viedli vyšetrovateľ Ivan Ševčík a dlhoročný operatívec Milan Lučanský, od začiatku vyšetrovania v mojich trestných veciach postupoval neštandardnými metódami. Používali taktiku, ktorá sa veľmi podobala mafiánskym praktikám. To, ako sa niektorí policajti zblížili s mafiánmi, ktorých následne používali ako svedkov proti mne, dokumentuje niekoľko od seba nezávislých výpovedí svedkov. Sám policajný agent – „Drag“ vo svojej knihe opisuje, ako nosil od policajtov peniaze Karolovi Mellovi (mafiánovi na útek pred spravodlivostou) do

Maďarska v čase, keď K. Mello proti mne podával vyšetrovaciemu tímu Ivana Ševčíka informácie o mojej trestnej činnosti spáchanej v 90. rokoch.

Sám Lučanský priznáva v rozhovore pre týždenník .týždeň pod názvom: „Kto pomáhal Mellovi?“ (20. júna 2011), že vedeli, kde sa Mello schováva, a nemali záujem ho dostať, lebo bol jeden z mála, ktorý bol ochotný vypovedať proti mne.

# Lučanský: Mello nie je na Slovensku

Karol Mello bol jeden z mála svedkov, ktorí bol ochotný vypovedať proti Mikulášovi Černákovi, takže som nechcel, aby sme naňho robili búdy, hovorí bývalý riaditeľ Uradu boja proti organizovanej kriminalite (ÚBOK) v Banskej Bystrici Milan Lučanský.

.prečo ste v deň, keď prepustil súd Mella z väzby, poslali riaditeľovi ÚBOK Petrovi Krajičkovi esemesku s textom: Nepotrebuje Mella? Ked' som bol minulý rok bez udania dôvodu odvolaný z funkcie, páni Lipšic a Spišiak sa vyjadrieli, že polícia chytila Mella až po odvolaní funkcionárov ÚBOK. Dost' sa ma to dotklo, tak som napísal Krajičkovi esemesku, či ho nepotrebuju zadržať. Poznám určitých ľudí, cez ktorých by som možno vedel zistieť, kde sa nachádza.

.vy viete, kde sa momentálne nachádza Mello?

Mám také informácie, kde by sa mohol nachádzať.

.predpokladám, že na Slovensku už nie je. Nie, na Slovensku nie je.

.ako to môžete vedieť?

Vy si myslíte, že keď som odišiel z polície, tak som prerušíl všetky kontakty s informátormi, respektive s ľuďmi, ktorí pre nás robili? Mnohí ma vyhľadávajú aj sami.

.krátko pred tým, ako ste Krajičkovi poslali tú esemesku, bola na ministerstve vnútra porada k Mellovi, na ktorej bol aj prokurátor Peter Šufliašky. Odkiaľ ste vedeli, o čom sa na tej

porade bavili?

V ten deň sme išli s bývalým kolegom Ivanom Ševčíkom do Bratislavu. V rádiu sme počuli, že bol prepustený Mello. Hovorili sme si, že to nie je možné, tak som napísal Krajičkovi. O žiadnej porade som nevedel, pán Šufliašky mi nevolal ani neposlal esemesku.

.je pravda, že v noci ste rovnakú esemesku ako Krajičkovi poslali aj policajnému viceprezidentovi Jánovi Vaľovi – priamo z oslav 40. narodenín Roberta Kaliňáka?

Poslal som mu ju cestou z oslav. Chcel som vedieť, či niečo robia s tým Mellom, či ho chytili a podobne. Tak som mu napísal, keďže s pánom Vaľom naďalej vychádzam normálne.

.aký máte vzťah s Kaliňákom?

Taky neutrálny. Možno taký istý, ako s vami.

.mne nechodíte na oslavu narodenín.

Bol som na tej oslavě, ale inak sa s pánom Kaliňákom nestretávame. Dodnes mu vykáram.

.poznáte sa osobne s Mellom?

Nie. V roku 1997 som ho raz predvolal na výsluch.

.vedenie polície a ministerstva vnútra však tvrdí, že ste ho spolu s kolegami z vedenia ÚBOK kryli.

To nie je pravda. Mello najskôr vystupoval ako svedok v prípade vraždy Pavla Tenártu. Keď sme ho zadržali, odmietol vypovedať. Potom si vstúpil do svedomia – dokonca sa chcel konfrontovať s Mikulášom Černákonom, ktorý to však odmietol.

Po vypočutí sme Mella pustili, to je všetko.

.neskôr vyšlo najavo, že Mello je podezrivý z objednávky vraždy v Moste pri Bratislave. Vedenie polície vás žiadalo, aby ste ho našli, vy ste to však údajne odmietli.

Je pravda, že na jednej porade vedenia v Bratislave nám navrhli, aby sme ho predvolali, že oni potom naňho skočia s kúkláčmi. Ja som s tým však nesúhlasil, keďže Mello bol jeden z mála svedkov, ktorí bol ochotný vysvetliť proti Černákovi, takže som nechcel, aby sme naňho robili takéto búdy. Dali sme im však všetky podklady aj kontakty – jeden čestný policajt dokonca vytiahol Mella na stretnutie do Prievidze.

.čo mu povedal? Nevaroval ho, že po ňom ide polícia?

Určite nie.

.mello však následne zmizol.

Môžete ho pokojne posadiť aj na detektor lži. Svedomie by si mali sptyvať skôr tí, ktorí poslali do malej Prievidze kúkláčov, ofóliované autá a podobne. Mello nie je sprostý – viem, že volal aj tomu policajtovi, že ho oklamal, keď mu tvrdil, že polícia po ňom nejde. Stačilo mu prejsť sa po Prievidzi a vedel, o čo ide. Prievidza nie je Bratislava.

.polícia ho dlho nevedela nájsť, hoci týždenník Plus 7 dní zverejnili fotky, na ktorých je s rodinou na pláži v Španielsku. Máte na to nejaké vysvetlenie?

Tie fotky som mal ako prvý, ešte predtým, ako

boli zverejnené. Odovzdal som ich policajtovi z oddelenia cieľového pátrania. Okamžite bol dohodnutý spoločný postup so španielskou políciou.

.napriek tomu ho polícia nechytila, podarilo sa to až minulý rok. Mello mal dokonca vysvetliť, že v Maďarsku sa stretol s jedným policajtom, ktorý mu poradil, že sa má skrývať. Pozrite sa, aj ja vás môžem bez dôkazov obviníť, že ste pomáhali Mellovi. To nebola moja zodpovednosť, ja som mal na starosti Miloša Kaštana. Napriek tomu som bol rád, že Mello bol nакoniec zadržaný – mohol totiž vysvetliť, ako to bolo naozaj. Mimochodom, viete, čo povedal neskôr Mello na pojednávaní? Že človek, s ktorým sa stretol v Maďarsku, neboli policajti, ale príslušník SIS.

.takže vy tvrdíte, že v skutočnosti ste Krajičkovi napísali tú esemesku preto, že chcete policii pomôcť?

A prečo by som mu ju inak posielal?

.prečo nejdete vysvetliť?

Z akého dôvodu? Za to, ako sa so mnou bavili?

.mohli by ste sa očistiť. Takto to vyzerá, že chcete Mella kryť.

Viete, čo mi povedal Krajiček, keď som mu poslal tú esemesku? Milanko, ak budeme mať problém chytiť ho, tak sa ti ozveme. Mám sa im núkať?

Nebuďte smiešny. Mimochodom, viete o tom, že pán Spišiak ma päť hodín prehováral, aby som zostal v polícii? Viete, ako sa teraz citím? .vag

Počas celého vyšetrovania sa ku mne dostávali informácie o tom, ako neštandardne sa vedie, ako sa jeden operatívec z tímu Ševčíka stretáva mimo výsluchov s mafiánmi, ktorých usmerňuje, ako majú proti mne vypovedať. Svedkyňa Házyová (manželka Alojza Házyho) pred súdom v Prešove vypovedala, že za ňou dokonca pred výsluchom prišiel „velký“ boss Reichel s jedným policajtom a nahováral ju, ako má vypovedať. Ďalší svedok mi tu vo väznici povedal: „Miki, Reichel sa správa už ako policajt a robí dokonca operatívnu prácu. Zavolá si do hotela ľudí a tam im píše na papier, kto má ako vypovedať. On sám takéto pokyny a usmernenia dostáva priamo od človeka z tímu, ktorý na tebe pracuje.“

Ďalšie informácie sa ku mne dostávali a dnes dostávajú o mojom najbližšom človeku Jánovi Kánovi, ktorý sa celý čas snažil vystupovať na verejnosti aj smerom k podsvetiu ako jeden z tých, ktorí nevypovedá proti mne – nespolupracuje. Keď mi jeden z operatívcov v lese pri rekon-

štrukcii jedného z prípadov pošepol: „Miki, never ani Kánovi, predal ťa,“ mysel som si, že sa ma snaží len vyprovokovať, aby som už začal konečne hovoriť aj ja, lebo ma už zradil aj posledný najbližší. Neveril som, ale začal som pochybovať vzhľadom na skutočnosť, že ja som bol už v tej dobe obvinený zo šiestich vrážd, a to aj z tých, ktoré spáchal Kán a kde som ani neboli prítomní na mieste činu, no on neboli obvinení ani z jednej. To, čo mi však vŕtalo v hlave najviac, bolo, ako je možné, že si Kán tak kľudne vyváža zadok po Slovensku – nebojí sa –, hľavne keď vidí, čo všetko sa vyšetruje, odkrýva, a vie, kolko vrážd sám spáchal a na kolkých sa zúčastnil. Pritom som vedel, ako plakal u mojej mamy a hovoril jej, že sa v noci strháva zo spania spotený a ak by mal ešte raz ísiť do basy, tak radšej vyskočí z balkóna a zomrie.

Neskôr mi jedna moja (naša) kamarátka, ktorú som vždy bral ako sestru, poslala odkaz: „Bráško, never Kánovi, stretáva sa s policajtmi a usmerňuje tie špiny, ako majú proti tebe svedčiť.“ Tými špinami mala na mysli Slava Surového, Kaštana a ďalších našich vojakov, ktorí vstúpili do služieb polície. Tentoraz som tomu už začal veriť, lebo tá moja „sestra“ mala vždy rada aj Kána ako brata

a nikdy by si ani nedovolila vymyslieť na neho niečo také závažné, ak by to nebola pravda. Postupne sa ku mne dostávali ďalšie a ďalšie informácie o tom, ako sa Kaštan stretáva s Kánom, Surovým. Predávajú moje nehnuteľnosti – budovu na Kuzmányho ulici v centre mesta, kde sídlila aj naša firma S-3. Ako si rozdeľujú nie malé finančné čiastky z predaných mojich nehnuteľností, obchodov, a pritom sa zabávajú na môj účet, že ja tie peniaze už aj tak potrebovať nebudem, lebo zhnijem v base do konca života a podobne.

Veľmi ľažko sa mi s tým všetkým – tou zradou a podlosťou – tu v tejto malej cele na samotke „žilo“. Napísal som slovo žilo v úvodzovkách, lebo človek tu nežije, len prežíva zo dňa na deň. Môj proces sa blížil ku koncu a v roku 2009 padol aj rozsudok v Prešove, ktorý, aj keď bol najprísnejší – doživotie, ma nezabolel až tak ako zrada najbližších a to, akým spôsobom sa viedlo vyšetrovanie. Po mojom právoplatnom rozsudku v Prešove sa konali parlamentné voľby, kde Ficovu ľavicovú vládu vystriedala pravica pod premiérkou Radičovou. Ministrom vnútra sa stal Daniel Lipšic, ktorý sa podľa sudcu Samuela, čo ma odsúdil, snažil ovplyvňovať a intervenovať o moje doživotie už v roku 1999. Stalo sa ale niečo, s čím asi má-

lokto v tom čase počítal a prekvapilo to aj mňa samého. Hned po nástupe ako minister vnútra vymenil policajného prezidenta Ministerstva vnútra SR, ten odvolal všetkých tých policajtov, čo pracovali na mojich kauzách a zožali po mom odsúdení slávu, ktorá im zabezpečila kariérny postup na tie najvyššie miesta v policajnom zbere. Do civilu museli odísť aj Ševčík a Lučanský. Začali sa vynárať na povrch informácie, že tento ich nedobrovoľný odchod z polície je práve pre moju kauzu a ich čudné kontakty s mafiánmi, ktorých použili ako svedkov proti mne, aby mazabetónovali na doživotie. Moji právnici ma pri návštavách postupne informovali o takých skutočnostiach, pri ktorých bola moja reakcia doslova takáto: „Kto sú vlastne tí policajti, ktorí riešili moje kauzy, a kto ich platí, mafia?“ Kaštan s tým dementným Surovým sa nafetovaní po baroch chválili, ako ich tí vyšetrovatelia brávali z väzby von na rôzne „úkony“ a dovolili im stretnať sa so svojimi ženami. Dokonca si mohli dopriať na takýchto „výletoch“ aj sexuálne radovánky. O nadstandardných vzťahoch ďalšieho zločinca Karola Mella s vyšetrovateľom Ivanom Ševčíkom a operatívcom Lučanským sa už nahlas hovorilo aj medzi novinármi. Z každej strany sa ku mne dostá-

vali informácie, ktoré ma len utvrdzovali v tom, že ja som vlastne nemal žiadnu šancu, lebo brániť sa proti tímu vyšetrovateľov, ktorí sa neštítia použiť proti vám mafiánske metódy a spojiť sa s mafianmi takýmto spôsobom, je ako keby ste sa sám postavili proti armáde vojakov, vyzbrojených samopalmi, s pištoľou v ruke. Práve dnes, keď písam túto časť knihy, mi moja priateľka Monika poslala článok z Denníka N: „Bol som za Karolom Mellom v Belize. Ako dnes žije muž, po ktorom pátra Interpol?“ Autorom tohto článku je nezávislý publicista žijúci vo Varšave, ktorý navštívil Karola Mella v Belize – Tomáš Forró. Zaujala ma v tom článku hlavne Mellova reakcia – zvítanie novinára s ním, keď toho novinára poslal svojím typickým slovníkom: „Pál do piče“ preč a potom sa sám za ním vrátil, aby mu mohol vyzoprávať, aký je on nevinný. Presne takého Mella som poznal v 90. rokoch, vulgárneho primitíva a zbabelca, ktorý robil zo seba gangstra aj so svojím bratom Ivanom, a keď išlo do tuhého, nahodili si pampersky a prišli za nami do Bystrice vyplakávať a prosiť o pomoc. Presne tak to bolo aj v prípade, keď sa v roku 1997 dostali do sporu s ďalším mafiánom Lenhartom z Prievidze kvôli tomu, že sa nevedeli dohodnúť na odmene za vraždu

podnikateľa z Prievidze, Štanglu. Karol a Ivan Mello po meste vykrikovali, že Lenharta „dajú dole“, a keď potom vo večerných hodinách videli Lenharta previezť sa autom popred ich dom v Lehôtku, pustili do treniek a dobehli do Banskej Bystrice k nám, aby sme im pomohli Lenharta zabiť, kým on nezabije ich. Za vraždu Lenharta som bol nakoniec právoplatne odsúdený iba ja. A kto bol medzi prvými svedkami, ktorý ma z tej vraždy usvedčoval? No predsa ten Karol Mello, ktorému som zachránil život, keď som sa nepostavil na stranu Lenharta, ale Mellovcov v tom spore. Mellovi za vraždu Lenharta Ševčík trestné stíhanie zastavil. No a tak to bolo aj s vraždou Petra Novotného prezývaného „Tiger“ z Partizánskeho, keď nás prišli o jeho likvidáciu prosiť opäť bračekovia Mellovci. Novinárovi, ktorý bol za ním v Belize, povedal, že on v živote nikoho nepodrazil, ani policajtov, a vzápäť sa mu priznal, že za útek vďačí vysokopostavenému úradníkovi. A vraj on sa ani za svoju minulosť hanbiť na rozdiel od Černáka nemusí. Možno sa naozaj tento primitív z Veľkej Lehôtky nehanbí za svoju minulosť, no určite nie preto, že by sa nemal za akú. No hanbiť sa budú všetci tí, ktorí dodnes sedia na najvyšších pozíciách v polícii a ktorí mu po-

máhali na útek, kryli ho a podobne. Pretože ak sa tento zbabelec raz dostane za mreže na dlhé roky, nech si potom spomenú, čo im odkázal cez novinára v Belize. Osobne si myslím, že takých, ako je Karol Mello, čo nám o týchto vyšetrovateľoch tímu Ivana Ševčíka niečo povedia, bude viac, lebo aj Kaštan vykrikoval, keď ho poslednýkrát brali do väzby, že ak mu Ševčíkovci nepomôžu, on ticho nebude...

Asi nie je náhoda ani to, keď som napísal prialo Mgr. Šufliařskemu – v tom čase riaditeľovi odboru osobitného určenia Generálnej prokuratúry SR (do tejto funkcie bol vymenovaný po tom, čo zožal slávu za moju kauzu pred súdmi v Prešove, keď to dozoroval) dňa 5. 6. 2013 list, v ktorom som mu oznámil, že chcem vypovedať a že ma nikto z polície nekontaktoval, až kým som 2. 12. 2013, teda po pol roku, znova neposlal list s tým istým obsahom, ale už vyšetrovateľovi na expozitúru Stred do Banskej Bystrice. Aj potom sa začali diať čudné veci. Reflexiou na môj list bola návšteva vyšetrovateľov z Banskej Bystrice, ktorých som sa spýtal, či sú pripravení vyšetrovať a objasniť trestné činy z 90. rokov tak, ako sa naozaj stali, a či sa cítia byť nezávislí do takej miery, že budú vyhodnocovať dôkazy podľa vlast-

ného zistenia, presvedčenia, a nie tak, ako im to na poradách „odporučia“ ich nadriadení. Moja otázka bola motivovaná skutočnosťou, že po páde Radičovej vlády sa znova (po predčasných parlamentných volbách v roku 2012) vrátil Fico a ministrom vnútra sa stal opäťovne Róbert Kalinák, ktorý je podľa Lučanského jeho dobrý kamarát. No a tak sa stalo to, že sa na najvyššie pozície v políciu vrátili všetci tí policajti, ktorých Lipšic v roku 2011 odvolal a museli odísť do civilu. Ivan Ševčík sa stal šéfom inšpekcie Ministerstva vnútra SR, teda šéfuje inšpekcii, ktorá je políciou v polícií. Lučanský sa stal prvým viceprezidentom policajného zboru MVSR a Mičieta vysokým dôstojníkom SIS. Ďalší z toho tímu, ktorí riešili moju kauzu v rokoch 2005 – 2009 boli nimi podosadzovaní na vedúce miesta expozitúr v krajských mestách SR. Napríklad operatívec pod menom Slivka, o ktorom sa Kaštan viackrát vyjadril ako o jeho kamarátovi, bol vymenovaný za riaditeľa NAKA – Stred v Banskej Bystrici. Presne tam, kde som vyšetrovateľom podal najviac výpovedí o zločinoch spáchaných našou organizovanou skupinou.

Teda začal som vypovedať práve v čase, keď políciu riadia presne tí, ktorí vyšetrovali moje trest-

né veci tak, že vrahov, ako sú Kaštan, Surový, Reichenel, K. Mello, Ján Šovčík nechali v pozíciách svedkov. Niekoľkým trestné stíhania za vraždy zastavili len preto, aby dostali Černáka na doživotie a zožali slávu, akí sú oni úžasní policajti. V čase, keď sa stal námestníkom generálneho prokurátora SR pre trestný odbor Mgr. Šufliašky. Ten, o ktorom slovenské denníky a rôzne týždenníky zverejnili aj fotografiu, ako je s týmito policajtmi a odsúdeným dílerom drog na jachte v Chorvátsku. Ten prokurator, ktorý dozoroval v rokoch 2005 – 2009 moje trestné veci. O tomto prokurátorovi čítam v denníkoch články, ako pomohol K. Mellovi tak, že o jeho prepustení povedal polícii až o niekoľko dní neskôr, aby mohol Mello ujsť.

Práve preto som položil takúto otázku vyšetrovateľom, ktorí za mnou v januári roku 2014 prišli do Ilavy na základe mojej žiadosti. Videl som na tom vyšetrovateľovi, že do toho chce íst a zaujíma ho iba pravda. Povedal mi: „Pán Černák, ak mi budete hovoriť len pravdu a my si preveríme, že je to tak, za seba vám môžem garantovať, že sa nedám nikým a ničím ovplyvňovať ani zastrašíť.“ Naznačil som mu, že môže čakať, že moje výpovede spôsobia vrásky na čele nielen mafiánom, ale aj niektorým jeho nadriadeným. Usmieval sa, čo

ma ešte viac uistilo, že tento vyšetrovateľ nie je z tábora tých policajtov, ktorých už aj novinári podozrievajú z nadštandardných vzťahov s mafiou. Povedal som mu: „Pán vyšetrovateľ, ale ak chcete skutočnú pravdu a nie také poloprávdy a klamstvá, aké vypovedajú tí takzvaní kajúcniči, tak vám je jasné, že budem usvedčovať aj sám seba a sypať si ten najhorúcejší popol na hlavu... Tak čo, pán vyšetrovateľ, ideme do toho?“

„Vy sa rozhodnite, je to len na vás.“

„Ja som rozhodnutý už odvtedy, ako som sa dozvedel všetky podrobnosti o tom, akým spôsobom vaši kolegovia vyšetrovali moje kauzy, aké nadštandardné vzťahy si vytvorili s mafiánmi, vrahmi, ktorých použili ako svedkov proti mne a ako som sa dozvedel, že človek, ktorého som považoval za brata – Ján Kán, ma zbabelo zradil tým najpodlejším spôsobom.“

A tak sme sa do toho pustili. Od konca januára som oficiálne podal formou trestných oznámení niekoľko výpovedí, ktoré pokračovali až do marca k tej najzávažnejšej trestnej činnosti – vydieraniam, podvodom, únosom a vraždám. Vypovedal som aj o tom, že viem označiť miesta štyroch nelegálnych hrobov, do ktorých sme pochovali poškodených.

Dohodli sme sa s vyšetrovateľmi, že za mnou prídu koncom marca, aby som im tie nelegálne hroby išiel ukázať. Stalo sa ale to, čo som ja predpokladal a upozornil na to aj vyšetrovateľov – „zásah zhora“! Vo februári 2014 opäťovne obvinili a zobraли do väzby Kaštana. Stalo sa to už trikrát za ten čas, čo som zavretý. Tentoraz sa to obvinenie týkalo dvoch vrážd a z čias, keď ja som už dávno sedel v base. Robili to vyšetrovatelia z NAKA Západ – Trnava a dozoroval to prokurátor špeciálnej prokuratúry, takže bolo ľahké, aby Kaštanovi kamaráti (ako sa on o Ševčíkovcoch a Šufliaškom rád vyjadroval) dokázali nejako ovplyvniť tento stav, resp. zvrátiť iným smerom. Kaštankovi však aspoň poslali „dobrú radu“, aby začal rýchlo vypovedať o veciach, ktoré ešte o Černákovi vie, lebo Černák začal hovoriť a je to vážne.

Kaštanova právnička Milka, ktorá mala v podsvetí povest ako „mafiánsky matrac“, lebo sa s ňou vyspali od Sýkoru, Pápaya, Ferusa cez Surovčíka dokonca aj tí tzv. tretotriedni mafiáni, sa rýchlo skontaktovala s ľudmi blízkymi Kánovi, aby si dohodli stratégii, ktorá im bola blízka a vysla už v minulosti – hodil všetko na Černáka. To ma ale ani tak veľmi neprekvapilo a netrápilo, le-

bo ja som sa predsa nevyviňoval zo skutkov, ktoré som už v tej dobe od januára opisoval – vypo-vedal pred vyšetrovateľmi. Čo ma ale znepokojilo bola skutočnosť, že od marca sa odmlčali vyšetrovatelia a už za mnou neprišli ani kvôli tomu, aby som im ukázal tie hroby. Medzitým som sa dozve- del, že za Milošom chodia sem do Ilavy a ten im dokonca bol tie hroby ukázať. Urobil presne to, čo som očakával od neho, zbabelca. Rýchlo na-písal list po tej „dobrej rade“ od jeho kamarátov „zhora“ a začal si spomínať aj na zločiny, na ktoré si nespomenul ani v rokoch 2005 – 2008, keď ma usvedčoval zo šiestich vrážd na súde v Prešove. Napísal som niekoľko listov na prokuratúru a po-líciu, v ktorých som na toto všetko poukázal, aj na to, ako Kaštan rýchlo zobral dohodu v auguste za dve vraždy, ktoré ešte v marci hádzal na mňa, aby si vylepšil pozíciu. Ďalej, že sú s Kánom podrobne informovaní o mojich výpovediach a inštruova-ní, ako majú postupovať, a to priamo z najvyšších miest PPZ MVSR, dokonca sa Kán nechal niekol-kokrát počuť, že ak by „priháralo“, zaplatí svo-jim kamarátom „hore“ a dá vymeniť aj vyšetro-vateľov, dokonca začal rýchlo k niektorým vraž-dám vypovedať v pozícii svedka, aby si zachránil zadok pred basou. Poukázal som aj na to, že od

marca boli úkony so mnou bez vysvetlenia prerušené, zatiaľ čo sa ku mne dostávali informácie od mojich právnikov, že policajtom – vyšetrovateľom, ktorým som podal svoje svedectvá, prišiel pokyn, aby sa zamerali iným smerom a nechodili za Černákom. Keď potom za mnou prišiel vyšetrovateľ, s ktorým som začal spoluprácu a ktorý mi tvrdil, že on sa ovplyvniť ani zastrašíť nechá, najskôr som sa ho spýtal, prečo neprišiel v roku 2014 v marci, ale až v septembri, a aj to len po mojom urgovaní. Odpoveď bola: „Ja som len vyšetrovateľ,“ a pozrel sa hore. Viac som sa nepýtal, lebo nás určite nahrávali chlapci z PBS – Ševčíkovi kamaráti, ako mi to potom aj bolo potvrdené jedným dozorcом z Ilavskej väznice. Následne som sa poradil s mojím právnikom JUDr. F. Polákom, ktorý mi povedal, že ide listom informovať generálneho prokurátora JUDr. Čižnára, čo sa to deje, a kópiu poslal aj prezidentovi SR – pánovi Kiskovi. Napísal mu v liste aj svoje informácie, ktoré získal z prostredia polície a prokuratúry od niektorých bývalých kolegov (nakolko aj on pôsobil niekedy ako vyšetrovateľ a potom pracovník SIS) o tom, ako sa snažia zasahovať do vyšetrovania Lučanský a Ševčík prostredníctvom svojich podriadených dôstojníkov. Tiež aj to, že

má informáciu z prostredia Generálnej prokuratúry SR, že námestník Mgr. P. Šufliaršky prideľil moje trestné veci svojim lojalnym prokurátorom – JUDr. Sokirkovej a mladému prokurátorovi z Martina, ktorý tam je len na stáži. Až po tomto liste v decembri 2014 za mnou zrazu začali chodiť vyšetrovatelia a robiť ďalšie úkony, ktoré mali naplánované ešte na marec. A dozvedel som sa, že som sa nemýlil...

Dnes, keď píšem túto kapitolu, je všetko v štadiu vyšetrovania a sám neviem, ako to skončí. Pociťujem však aj tu určité tlaky. Záhadne sa mi strácajú poznámky, kde som mal poznačené niektoré poznatky a skutky. Niektorí bachari, ktorí ma dlho poznajú, ma upozornili, aby som si dával väčší pozor na všetko, lebo „zhora“ majú pokyn každú moju chybičku potrestať disciplinárnym potrestaním a podobne.

Aj tento môj príbeh odzrkadluje, v akom stave máme silové zložky, v ktorých je podľa mňa aj napriek tomu veľa slušných a poctivých policajtov a prokurátorov, ale systém je nastavený tak, aby tí najvyšší mali vždy veci pod kontrolou... A my tu chceme riešiť kauzy ako Gorila a Váhostav, keď nám silové rezorty riadia politickí nominanti!? Nie je to momentálne možné, kým budú niekto-

rí ľudia vo funkciách v silových zložkách. Ľudia, ktorí sú prepojení na oligarchov, čo im platia niekolkonásobne viac, ako dostávajú plat od štátu. Obyčajnému smrteľníkovi sa ani len nesníva, na akej sofistikovanej úrovni to je dnes organizované, riadené a poprepájané aj s niektorými mafiánmi z čias ich pôsobenia aj v 90. rokoch.

Je o mne známe, že ak sa raz rozhodnem, tak veci dotiahnem do konca a nenechám sa ovplyvniť ani zastrašovaním. Nebál som sa mafiánov v 90. rokoch, keď zúrila v podsvetí najkrvavejšia vojna, a nebojím sa ani dnes. Nebojím sa ani tých, ktorí sa znížili k podlým praktikám a spojili sa s podsvetím, aby si vybudovali kariérny postup na mene Černák.

Mojou jedinou zbraňou, ktorá mi ostala, je pravda, tá skutočná, ktorej sa tak boja, a keď vidím, ako sa jej bránia i niektorí tí, ktorí sú v službách štátu a mali by zločincov zatvárať a nie im pomáhať, to mi dodáva ešte väčšiu odvahu a silu. Milan Lučanský, ktorý je jeden z tých, čo si na mojej kauze vybudoval kariérny postup až na miestečko viceprezidenta policajného zboru MVS-R, sa vyjadril v knihe „Mikuláš Černák“, ktorú napísal G. Murín, takto: „Miki žije dlhé roky pre

pomstu a on sa jej chce dožiť. Ako raz uviedol, ak nie v tomto živote, tak potom v pekle.“

Neviem, kto mu túto údajne mnou vyslovenu vetu, ktorú si ja nepamätam, povedal, ale ak by to bola aj pravda, tak ja som sa už dnes dožil „pomsty“, lebo som nemusel ani prstom pohnúť a o „slávnom“ vyšetrovacom tíme, ktorý riešil kauzu Černák, sa už štyri roky verejnoscť dozvedá prostredníctvom denníkov, týždenníkov a médií, ako pomáhal a kryl mafiánov. Aj moje prelomené mlčanie môže byť vnímané ako pomsta tým, ktorí ma zradili, ale tak, ako majú smolu, keďže ja som vyšetrovateľom povedal skutočnú pravdu, majú na druhej strane šťastie, že som sa pre takýto druh „pomsty“ rozhodol a v tom pekle, o ktorom hovorí Lučanský, ich už strašíť nebudem.

Všetci tí, čo sledovali moju kauzu, a aj tí, ktorí si prečítali moje dôvody, pre ktoré som po tolkých rokoch začal hovoriť, si možno položia otázku, prečo som to neurobil už skôr. Možno sa nájdú aj takí, ktorí ma budú za to odsudzovať. Je to vec pohľadu a názoru každého. Ja som sa napísaním tejto knihy nesnažil o to, aby som tým svoje činy ospravedlňoval a hádzal vinu na iných. Spáchal som skutky, ktoré sa nedajú ospravedlniť ničím, no chcel som čitateľom ukázať aj to zákulisie tejto

mojej kauzy, ktoré odhaluje nielen to moje čierne svedomie, ale aj čierne svedomie tých policajtov, prokurátorov, znalcov aj súdcov, ktorí sa na tomto podieľali.

Dnes je už každému známe, že pôrod novej demokracie na Slovensku bol krvavý a bolestivý pre mnohých zainteresovaných a že odhalenie a potrestanie týchto zločincov je potrebné aj z hľadiska generálnej prevencie. Dôležité je ale aj to, akým spôsobom sa štát vysporiada s tými, ktorí ho zastupujú a sú pritom v tieni rôznych záujmových skupín. Je tiež veľmi potrebné nastaviť systém tak, aby sa pri každej zmene vlády nemениli najvyššie poschodia polície. Namiesto lojality k šéfom by mala zavážiť kvalita práce, čistý profil – máš výsledky, máš postup a nemusíš byť závislý od nikoho. Po skúsenostiach v mojich procesoch, kde si sudca dovolí za prítomnosti médií povedať, že jeho nezaujíma judikát ani Najvyššieho súdu ani Ústavného súdu, som viackrát povedal svojim právnikom, že ak by sme na Slovensku mali hmotnú zodpovednosť pre súdcov, bolo by viac spravodlivosti.

Na to, aby sa človek ako ja (ktorého nezlomilo ani osemnásťročné uväznenie na samotke v tej najprísnejšej väznici) rozhodol prelomiť mlčanie,

musí mať vážne dôvody. Takéto rozhodnutie sa nerodí zo dňa na deň a je to proces, ktorý sa v človeku odohráva – vyvíja postupne. Svoj vzdor voči spôsobu života, aký som viedol počas pôsobenia v zločineckej organizácii, som začal pocíťovať už po niekoľkých rokoch môjho uväznenia za mürmi väznice vo väzbe v Leopoldove. Tu má človek čas premýšľať – prehodnotiť svoj život. A hlavne si uvedomí, akú má ľudský život hodnotu. Potom ma začali zrádzať moji najbližší spolupracovníci, začal som si uvedomovať, aký to všetko malo vlastne zmysel, akými ľuďmi som to bol obklopený, komu som to ja dôveroval až do takej miery, že som nasadzoval veľakrát aj svoj vlastný život. K súhrnu udalostí pri tomto mojom rozhodovanom procese, keď som sa už vážne začal zaoberať myšlienkovou, že prehovorím, zohrávalo úlohu aj správanie sa niektorých bossov skupín, s ktorými sme (naša skupina) často spolupracovali a spáchali aj niekoľko tých najzávažnejších zločinov, zarábali nie malé peniaze, navzájom si pomáhali a podobne. Okrem toho, že som sem do väzenia dostával informácie o ich chamektivosti a nedodržiavaní dohôd, sa ku mne čoraz častejšie dostávali informácie aj o tom, ako si títo bossovia nemajú problém sadnúť za jeden stôl so svedkami, ktorí

už v tom čase proti mne svedčili. Bossovia „Sýkoriek“ dokonca zobraли pod ochranné krídla hlavných svedkov proti mne, kde ich chránili aj pred ďalšími skupinami. Zrazu sa mi rozplynuli ilúzie o súdržnosti, zásadách, pravidlách a hodnotách, ktoré sme niekedy dodržiavalí v našom svete zločinu – podsvetí. Keď som ešte potom k tomu všetkému videl, ako sa bossovia „Sýkoriek“ Lališ a Bališ zachovali k svojim vojakom – ľuďom, ktorých im postupne od roku 2011 zatvárali do Ilavskej väznice, kde im nepomohli ani len zaplatením právnikov a nechali ich napospas advokátom ex offo, tak som si povedal: „Kvôli takýmto ľuďom ja mlčím a trpím tu celé roky.“

Následne sa sem dostał aj jeden z bossov „Sýkoriek“, dlhý Laco – Bališ, a keď som sa ho spýtal, čo robili celé tie roky, či nemali problém stretávať sa s ľuďmi, ktorí proti mne svedčia, robiť s nimi ešte aj kšefty a kryť ich, tak mi len koktal a všetko to hádzal na ďalšieho bossa, Kýbla – Lališa. Tak som sa ho spýtal, prečo potom aspoň svojim ľuďom – vojakom, nezaplatili právnikov a nepomohli im. Ani na túto otázku mi nevedel odpovedať. Tak som mu povedal: „Teraz sed' ty, ty chamecivec.“

Všetko to vyvolávalo vo mne ešte väčšie skla-

manie a cítil som vo svojom vnútri potrebu vyjsť s pravdou na povrch a dať konečne bodku za tou temnou minulosťou. Vedel som ale, že tou pravdou neublížim len tým, ktorí ublížili mne, ale aj iným a hlavne sám sebe a svojej rodine. Preto tvrdím, že to chce viac odvahy, ako stlačiť spúšť na zbrani namierenej na nepriateľa. Zvlášť, keď som si bol vedomý aj toho, že v silových zložkách štátu sú ešte aj dnes jedinci, ktorí túto moju pravdu nebudú chcieť počuť. Práve aj preto sa snažím od začiatku, ako som začal vyšetrovateľom rekonštruovať 90. roky a zločiny spáchané v tej dobe, len o jedno – aby som ich presvedčil, že moje výpovede sú opisom skutočných udalostí z tej doby a získal som si tak ich rešpekt tým, že na rozdiel od niektorých, ktorí vypovedali predo mnou, hovorím skutočnú a celú pravdu.

Povedal som to viackrát aj vyšetrovateľom, ktorí momentálne dokumentujú tie spáchané zločiny: „Mňa nikto nemôže donútiť hovoriť, keď to sám nebudem chcieť, ale keď vám raz do tej zápisnice nadiktujem svoju výpovied, tak tam budete mať skutočne to, ako sa to stalo, a je len na vás, ako s tým naložíte. Ja inak modifikovať skutočnosti z tej doby nemám dôvod a nebudem, aby som raz pred vami – prokurátormi, sudcami aj

verejnosťou – vyzeral ako klamár, šašo. Som sice zločinec, ale mám svoju hrdosť a tú takzvanú darebácku čest.“

Aspoň tú mi nemôže nikto zobrať.

Chcem presvedčiť najmä súdy, že moje svedectvá dokumentujú pravdivé skutočnosti a nie sú motivované len snahou využívať rôzne inštitúty, ktoré poskytujú výhody a chránia kajúcnikov justície. Som človek, ktorému záleží na tom, ako sa o ňom vyjadrujú, a ten, u ktorého slovo malo vždy váhu bez ohľadu na to, na ktorej strane frontu bojuje. „Muž, čo zostúpil do pekla zločinu a potom z neho vystúpil.“